

Sygn. akt I NWW 88/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie M. N.

podejrzanego o przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw.
z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i inne,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 października 2022 r.

na skutek wniosku obrońcy M. N.

o wyłączenie sędziego sądu rejonowego delegowanego do Sądu Okręgowego
w K.- M. Ż.

od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Krakowie
pod sygn. akt IV Kz 309/22

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Krakowie.**

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu, które odbyło się przed Sądem Okręgowym w Krakowie
w sprawie o sygn. akt IV Kz 309/22, obrońca podejrzanego M. N. złożył wniosek o
wyłączenie sędziego sądu rejonowego delegowanego do Sądu Okręgowego w K.-
M. Ż. od rozpoznania sprawy.

W uzasadnieniu swego żądania obrońca podejrzanego odwołał się
do argumentacji przedstawionej w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego
w Krakowie z 4 marca 2022 r., sygn. akt IV Kz 236/22, gdzie wskazano, że udział
w rozpoznaniu sprawy sędziego delegowanego wbrew przepisom Unii Europejskiej

przez Ministra Sprawiedliwości przesądza o nienależytej obsadzie sądu, co potwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 16 listopada 2021 r. w sprawach połączonych od C-748/19 do C-754/19.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z 17 marca 2022 r., sygn. akt IV Kz 309/22, przedmiotowy wniosek, w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, został przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: „u.SN”), w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Wobec powyższego, zważywszy, że podstawą przekazania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku obrońcy podejrzanego o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego sądu rejonowego delegowanego do Sądu Okręgowego w K.- M. Ż. był właśnie art. 26 § 2 u.SN, Sąd

Najwyższy, pomijając dyspozycję tego przepisu, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

[as]